

HOLLY MILLER

Twee
Levens
met jou

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Holly Miller
Oorspronkelijke titel: *What Might Have Been*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: Favoritbuero
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1123 3
ISBN 978 94 027 6677 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2022

Originele uitgave verschenen bij Hodder & Stoughton Ltd, Londen, Groot-Brittannië.
The right of Holly Miller to be identified as the Author of the Work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Wát heb je gedaan?’

Ik blijf staan naast het krijtbord waarop alle ambachtelijke biersoorten van de pub geschreven zijn. ‘Ik ben zojuist opgestapt,’ herhaal ik met mijn telefoon tegen mijn oor. ‘Tien minuten geleden.’

‘Heb je een ontslagbrief ingeleverd?’

‘Nou... Eigenlijk ben ik meer kwaad weggestormd.’

Een paar tellen lang gebruikt mijn zus de ademhalingstechnieken die ze op yoga heeft geleerd. ‘Wauw. Oké...’

‘Ik kon er niet meer tegen, Tash. Dit was echt de druppel die de emmer deed overlopen.’

In gedachten zie ik haar knikken en haar best doen het te begrijpen.

‘Ik vind wel iets anders,’ zeg ik met een zelfverzekerdheid die ik beslist niet voel.

‘Laat me raden: het universum staat zeker achter je?’

Mijn mondhoeken gaan omhoog, maar mijn lippen trillen een beetje. ‘Laten we het hopen.’

De bus naar Tash’ huis gaat pas over een uur, dus ik verschuil me met een Virgin Mary in The Smugglers. Ik blijf aan de bar zitten als ik mijn drankje heb gekregen. The Smugglers is min of meer een instituut in Shoreley: het is de pub waar ik mijn eerste drankje bestelde, livemuziek beluisterde en jongens ontmoette die geen vriendjes van school waren.

Ik merk dat ik alleen maar voor me uit zit te staren, dus tik ik afwezig op de horoscoop-app op mijn telefoon. Mijn horoscoop lezen is mijn

recentste guilty pleasure, vergelijkbaar met naar slechte tv-programma's kijken of in bed broodjes eten. Een bezigheid die je niet zou opbiechten aan iemand op wie je een oogje hebt. Maar het is wel een beetje verslavend, zoiets als in de loterij spelen. *Misschien heb ik deze keer geluk...*

Ik lees de voorspelling voor vandaag, en mijn hart maakt een tapdansje door mijn borstkas.

Deze dag is het begin van een nieuw carrièrepad. Als je single bent, kan het ook de dag zijn dat je je soulmate ontmoet.

En dan gebeurt het. Het lijkt wel in slow motion plaats te vinden. Op het moment dat ik mijn hand opsteek om bij de barkeeper nog een Virgin Mary te bestellen, gaat de persoon naast me weg en schuift er iemand anders op de kruk. 'Een groot glas Guinness, alsjeblieft.'

De barkeeper aarzelt en laat zijn blik naar mij dwalen. Mijn nieuwe buurman draait zich opzij en kijkt me aan.

'O, sorry.' Een glimlach van oor tot oor, de vriendelijkste verontschuldiging ooit. 'Ik had je niet gezien.'

Heel raar: ik heb het gevoel dat ik hem ken. Dat we elkaar eerder hebben ontmoet. Ik kan er echter niet op komen waar of wanneer dat moet zijn geweest.

Hij is aantrekkelijk, zo'n man die je in advertenties voor stoere truien ziet: een en al donkere stoppelbaard, warrig haar en vochtige ogen. Ik adem hoorbaar in, overdonderd door de combinatie van zijn lekkere aftershave en zijn geamuseerde maar tegelijkertijd opmerkzame blik.

'Hoi. Nee. Bestel jij maar,' zeg ik.

'Wat drink jij?'

'O, je hoeft echt niet...'

'Ik sta erop.'

'Nou, een Virgin Mary dan. Dank je.'

Hij probeert er geen shot wodka aan toe te voegen en maakt ook geen flauwe grap over dat je in een pub eigenlijk alcohol hoort te drinken. Dat siert hem, en het lucht mij op.

Wanneer onze drankjes worden gebracht, kijkt hij de pub rond. Hij

haalt zijn schouders op en maakt geen aanstalten de kruk naast me te verlaten. ‘Vind je het erg als ik hier blijf zitten? Het is druk vanavond.’ Hij heft zijn glas op naar het mijne. ‘Ik heet trouwens Caleb.’

Die naam komt me niet bekend voor.

‘Lucy.’ Ik strijk mijn verwaaide haar glad. Had ik maar een blik in de spiegel geworpen voordat ik het kantoor uit stormde! Het is heel druk in de pub, en door het lage plafond en de dikke muren is het er erg benauwd. Ik vermoed dat het slechts een kwestie van tijd is voordat ik in de warmte begin te verleppe.

In gedachten zie ik Tash haar hoofd in haar handen leggen bij het idee van haar hopeloze zus met slordige haardos en een gekreukte jurk. Ik zie mijn zus als een iets verfijndere versie van mij: ze is acht centimeter groter dan mijn zeer gemiddelde lengte, haar haar is een paar tinten blonder en haar huid glanst net een paar lumen meer. Maar Caleb ziet er ontspannen uit, alsof hij keurig gekamd haar of lumens niet zo belangrijk vindt, en dat komt mooi uit.

‘Ik herinner me de tijd dat dit een bruin café was.’ Hij neemt een slokje bier en laat zijn blik over de duizelingwekkende wand met ginflessen achter de bar dwalen. ‘Nu is het allemaal ambachtelijk bier, *signature* cocktails en houtovenpizza’s wat de klok slaat.’

‘En perfect geënceneerde Instagram-posts.’

‘En belachelijke barsnacks.’ Over de bar schuift hij een schaalte naar me toe. ‘Wasabi-erwt?’

Ik schud lachend mijn hoofd en probeer ondertussen de vlindertjes onder mijn ribben te negeren. ‘Ik ben meer van de gambachips.’

Glimlachend tilt hij zijn vuist op, en we geven elkaar een boks. Mijn hand lijkt wel die van een kind naast de zijne.

‘Dus je komt hier uit de buurt?’ vraag ik. Misschien kan ik er wel achter komen of we elkaar ergens van kennen.

Hij knikt. ‘Jij?’

Ik knik ook.

‘Is dit je vaste vrijdagavondbar?’

‘Nou, nee.’ Ik aarzel even, maar dan flap ik eruit wat me hier brengt. ‘Ik, eh... Ik heb net ontslag genomen op mijn werk.’

Hij zet grote ogen op. ‘Wauw. Oké. Dus je bent hier om je zorgen te verdrinken?’

‘Nee. Het was een goed besluit om op te stappen. Een principekwestie.’

‘Nou, gefeliciteerd dan.’ Hij heft zijn glas, en dan kijken we elkaar recht in de ogen. Het duurt slechts een milliseconde, maar ik houd mijn adem in en voel mijn huid warm worden. ‘Goed gedaan.’

‘Dank je,’ weet ik nog net uit te brengen. ‘En jij? Heb jij een baan?’ Misschien stel ik de vraag wel om de aandacht af te leiden van mijn gloeiende wangen, die inmiddels ongetwijfeld rood zijn geworden.

Hij knikt. ‘Ik ben fotograaf.’

‘O, echt? Is dat je werk?’

Hij lacht. ‘Geloof het of niet, maar dat vak bestaat.’

Ik kan wel door de grond zakken. ‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik bedoel... Er zijn veel mensen die ervan dromen om fotograaf te worden, dus... dat is indrukwekkend.’

Hij glimlacht en knikt als bedankje. ‘Tja, jij bent nu vrij om te doen wat je wilt. Waar droom jij van?’

Ik aarzel. Ik zou het hem kunnen vertellen – *Ik heb altijd graag een roman willen schrijven* – maar dan word ik zo iemand die je op feestjes probeert te lozen. ‘O, dat weet ik nog niet.’

‘Wat deed je voordat je ontslag nam?’ Hij heeft zijn kruk zo gedraaid dat hij me aan kan kijken. Zijn ogen zijn helder en aandachtig.

‘Ik werkte voor een reclamebureau.’

Hij neemt een slokje bier en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Hebben we reclamebureaus in Shoreley?’

Ik lach. ‘Eentje maar. We zagen onszelf graag als klein maar krachtig.’

‘Waarom heb je ontslag genomen?’

Ik geef niet meteen antwoord. Terwijl ik nadenk over hoe ik dit het beste kan uitleggen, verstijf ik.

Nee. Dat kan niet.

Ik knipper met mijn ogen om te zien of ze me bedriegen.

Want uit het niets zie ik op straat de allerlaatste persoon lopen die ik hier had verwacht.

Halverwege de ruit van de pub is hij blijven staan om naar iets op zijn

telefoon te kijken. Terwijl ik geschokt naar hem staar, merk ik dat mijn hartslag versnelt.

Hij is het. Geen twijfel mogelijk.

Max. Max Gardner.

‘Neem me niet kwalijk,’ mompel ik. Ik duw mijn kruk zo hard naar achteren dat hij over de grond schraapt en bijna omvalt. Ik laat Caleb en mijn drankje achter en baan me tussen de mensen door een weg naar buiten. Na de warmte van de pub hap ik in de koude buitenlucht naar adem. Het voelt alsof mijn hart naar mijn keel springt.

‘Max,’ is het enige wat ik kan uitbrengen.

Hij kijkt op en ik drink hem in: zwarte wollen jas, krijtstreep pak, nog steeds die glans in zijn blik, nog steeds die scherpe kaaklijn, geen spoortje veroudering op zijn knappe gezicht. Lang, roerloze ernst, lichte huid. Even kan hij zich niet verroeren. We zitten gevangen in het moment.

In mijn maag zoek ik naar mijn stem. ‘Hoi.’

Hij glimlacht vriendelijk en zet een stap in mijn richting. ‘Hoe is het mogelijk. Je bent het echt! Hoi.’

2

Max en ik geven elkaar luchtzoenen, wat belachelijk is omdat we daar mensen vroeger om uitlachten, en zetten dan een stap achteruit om elkaar te bekijken. Voor de tweede keer vanavond baal ik dat ik er niet op mijn best uitzie. Ik zie er uitgeput uit, als iemand die te veel aan zijn hoofd heeft.

Max en ik hebben geen contact via social media, en net als iedere andere goede advocaat houdt hij zijn Facebook- en Instagram-account privé. Ik heb me er nooit toe kunnen zetten hem een vriendschapsverzoek te sturen of hem te volgen, maar ik kijk wel van tijd tot tijd op zijn LinkedIn. De gegevens daarop veranderen nooit: advocaat vastgoedrecht bij Heyford West White, of HWW, als je graag afkortingen gebruikt, een Amerikaanse firma die in Londen kantoor houdt voor zaken in het Verenigd Koninkrijk.

Zijn profielfoto – door een professionele fotograaf gemaakt en typisch Max – geeft de man die voor me staat heel goed weer. Messcherpe kaaklijn, blond haar, duivelse oogopslag. Het soort blik dat bevestigt dat hij je zaak serieus neemt, maar met een schittering die erop duidt dat hij stevig de bloemetjes buitenzet als hij wint.

De persoon met wie je oud had moeten worden, fluistert mijn hart ongevraagd. *De man die je door de vingers is geglipt*.

‘Wat...’ begin ik uiteindelijk, omdat een van ons toch iets moet zeggen. ‘Wat brengt jou hier?’

‘Werk. Nou ja, min of meer.’ Hij wrijft over zijn kaak en kijkt schaapachtig, een blik die ik niet van hem ken. ‘Ik kwam van de M2 voor een afspraak in de buurt, en toen dacht ik: ach, ik kan best even doorrijden, eventjes teruggaan in de tijd.’

Teruggaan in de tijd. Je dacht aan mij.

‘Ik overwoog om contact met je op te nemen, maar...’ Hij maakt zijn zin niet af. ‘Ik wist niet of je hier nog woonde, of je me überhaupt wel zou willen zien, of...’

‘Nee, ik... Natuurlijk vind ik het leuk om je te zien.’ Ik glimlach en voel mijn emoties een quickstep door mijn binnenste dansen. ‘Wat voor een afspraak had je? Iets leuks?’

Hij lacht. ‘Absoluut niet. Gewoon een bezoekje aan een bouwterrein. Kantoorflats in ontwikkeling. Een project dat licht wegneemt van naburige gebouwen, naar men beweert. Allemaal heel saai.’

Ik glimlach bij het horen van de woorden ‘naar men beweert’. ‘Je hebt je droom dus gerealiseerd. Je bent advocaat geworden.’

Als hij glimlachend knikt, zie ik een glimp van trots in zijn ogen. Die is meer dan terecht. Vreemd genoeg doet het me goed om Max als advocaat te zien, met zijn keurig gestreken witte overhemd en zijn antracietkleurige das, welvarend en verzorgd, alles wat hij ooit wilde zijn.

We praten een paar minuten bij over zijn leven in Londen en de vreemde wending die mijn loopbaan vandaag heeft genomen, tot het een beetje belachelijk begint te voelen dat we dit gesprek op een trottoir voeren en dat de stroom uitgaanspubliek zich moet splitsen om ons te ontwijken.

Ik schraap mijn keel. ‘Heb je misschien zin om iets te gaan drinken, of...?’

‘Nou...’ Hij kijkt op zijn horloge en grimast lichtelijk. ‘Eerlijk gezegd moet ik weer terug naar Londen. Ik moet morgen idioot vroeg in het vliegtuig zitten, en ik heb mijn koffer nog niet eens ingepakt. Ik ben hier in een opwelling naartoe gereden.’

Het gefladder in mijn borstkas bedaart. Misschien voelt hij nog steeds de drang om aan me te ontsnappen, net als vroeger. Ik dwing mezelf echter te glimlachen. ‘Mazzelaar. Leuke bestemming?’

‘De Seychellen. Twee weken.’

‘In je eentje?’ Het glipt al uit mijn mond voordat ik er erg in heb.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Duiken. Met een groep.’

‘Dat klinkt geweldig,’ zeg ik. Inwendig ben ik opgelucht omdat het geen romantische vakantie voor twee is, al heb ik daar natuurlijk het recht niet toe. ‘Misschien kunnen we als je terug bent weer eens...’

‘Doen we.’ Hij kijkt me recht in de ogen, waardoor mijn maag trilt van genoeg. ‘We moeten elkaar bijpraten over een periode van bijna tien jaar.’

Even blijven we elkaar aankijken, en ik vind het moeilijk om mijn blik af te wenden.

‘Dit is echt ongelooflijk,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Hoeveel mensen komen er nu dagelijks in Shoreley?’

‘Honderden? Duizenden?’ antwoordt hij glimlachend. Hij zal wel hetzelfde denken als ik, dat kan haast niet anders. ‘En toch komen we elkaar tegen.’

We wisselen telefoonnummers uit, en ik kijk hem na als hij over de kinderkopjes wegloupt. In mijn hoofd woedt een storm van gedachten. Kan het zo zijn dat mijn stomme app gelijk had? Heb ik zojuist mijn soulmate ontmoet? Ik heb vaak gedacht dat Max voor mij gewoon de juiste man op het verkeerde moment was.

3

‘Je hebt er goed aan gedaan,’ verzekert Jools me als ik vertel dat ik gisteren ontslag heb genomen. ‘Ze hebben je lang genoeg aan het lijntje gehouden.’

Ik lig nog in bed en ben aan het videobellen met mijn jeugd vriendin, die al sinds de basisschool voor me klaarstaat en me in onzekere tijden altijd geruststelt.

‘Dank je.’ Ik bijt op mijn lip. ‘Maar nu ik er een nachtje over geslapen heb, vind ik het zelf toch wel een beetje onbezonnen.’ Doorgaans neem ik geen overhaaste beslissingen. Soms drink ik ’s avonds laat koffie, probeer ik een gedurfde kleur lippenstift of kies ik een willekeurig gerecht van een afhaalrestaurant, maar dat zijn wel zo’n beetje de gewaagste dingen die ik doe.

Jools neemt een slokje thee. Net als ik is ze nog niet lang wakker. Haar haar valt uit haar knot, en ze duwt het uit haar gezicht. ‘Hoe reageerde Georgia eigenlijk toen je zei dat je opstapte?’

‘Ze zei niet veel. Volgens mij was ze in shock.’

Toen ik negen jaar geleden bij Figaro begon, leek dat een buitenkans die ik niet echt verdiende: een functie bij het enige reclamebureau van Shoreley, slechts een paar maanden nadat ik met mijn universitaire studie was gestopt. Ik had gesolliciteerd als copywriter, maar Georgia nam me aan als planner, omdat ze vaag vermoedde dat haar beginnende bureau er eentje nodig had om overeind te blijven. Ik zei meteen ja, want ik was erg dankbaar voor het feit dat ik überhaupt een baan kreeg aangeboden. Ik nam me plechtig voor om weer over schrijfwerk te beginnen als ik mijn draai had gevonden en me als planner had bewezen. In het begin

waren we slechts met ons zessen, en samen bouwden we het bureau uit tot een bedrijf met eenenveertig werknemers. Van die negen jaren waren de meeste prettig. Ik haalde op veel fronten voldoening uit mijn werk, maar in mijn hart was ik geen planner. Ik had altijd al willen schrijven, dat zat in mijn bloed. Gedurende de tijd dat ik onderzoek deed naar producten en bedrijfstakken, contact onderhield met cliënten of resumés schreef, had ik altijd geweten dat mijn hart bij het schrijven lag. Ik krabbelde ideeën neer voor koppen, reikte het team creatieve standpunten aan en schreef soms kopij om de copywriters op gang te helpen.

Gistermiddag kwam het tot een uitbarsting toen ik ontdekte dat Georgia een nieuwe copywriter had aangetrokken. Door de jaren heen had ze me die baan al vijf keer beloofd, en nu had ze hem aan een ander gegeven.

Ik stormde haar werkkamer in om een verklaring te eisen, waarop ze het slappe excuus aanvoerde dat dit het verkeerde moment was omdat ze het zich niet kon veroorloven mij als planner kwijt te raken. Daarom nam ik ontslag, wat voor mij net zo'n grote verrassing was als voor de rest van het bedrijf.

‘Wat ga je nu doen?’ Jools neemt een hap toast. ‘Verhuis je naar Londen?’

‘Londen?’ herhaal ik, alsof ze ‘de maan’ heeft gezegd.

‘Ja. Een paar weken geleden heeft dat grote reclamebureau toch contact met je opgenomen?’

Ik knik. ‘Omdat ze een planner nodig hadden.’

Toevallig kreeg ik een week of twee geleden een berichtje van een recruiter, namens het neusje van de zalm in de reclamebureauwereld, het Supernova Agency in Soho. Hun personeelsbestand bestaat uit de grootste talenten in de reclamewereld, en het bureau strijdt regelmatig mee om de grootste accounts van het land. Ze halen het ene account na het andere binnen en winnen allerlei prijzen. Ze staan bekend om hun hardheid en hebben een geduchte reputatie: ze kapen personeel van anderen weg, eisen regelmatig dat hun werknemers de hele nacht doorwerken en weigeren rekening te houden met weekends. Maar het salaris is astronomisch hoog en ze hebben een eigen bar, een fitnesszaal en een nagelsalon. En dan zijn er nog de legendarische personeelsuitjes waarvan alle kosten gedekt worden.

Door de jaren heen heb ik soortgelijke berichtjes van andere recruiters gehad, maar die leken allemaal samen te vallen met redenen waarom ik niet bij Figaro weg kon gaan: opslag, de zoveelste belofte van Georgia dat ik hun vaste copywriter zou worden, Shoreley dat werd uitgeroepen tot de beste woonplaats van het Verenigd Koninkrijk, een artikel in de *Guardian* waarin stond dat de inwoners van Londen de stad in drommen ontvluchtten. En eerlijk gezegd heb ik het erg naar mijn zin in Shoreley, waar ik bij Tash, haar man en hun zoontje woon. Ik heb nooit serieus overwogen om naar de hoofdstad te verhuizen.

‘Dit is het perfecte moment, Luce,’ zegt Jools. ‘Er komt hier een kamer vrij. Vandaag, zelfs. Cara gaat weg.’

Jools is twaalf jaar geleden uit Shoreley weggegaan om in Londen verpleegkunde te studeren. Ze is niet meer teruggekomen. Sinds drie jaar deelt ze in Tooting een huis met een paar anderen. Net als ik spaart ze om iets voor zichzelf te kopen, en in de tussentijd is het voordeliger om een huis te delen dan een appartement met één slaapkamer te huren. Een bonus voor haar is dat ze maar één straat verwijderd woont van het ziekenhuis waar ze werkt.

In die drie jaar heeft ze allerlei huisgenoten gehad, die maar al te vaak een bron van vermaak voor ons waren. Nu woont ze samen met leuke mensen, die ik een paar keer heb ontmoet. Vooral Cara was warm en geestig. Ze heeft een harde, hese lach en de neiging om ’s nachts toast met gesmolten kaas klaar te maken.

En het is een leuk huis. Goed, het is sjofel en uitgewoond, met afbladerend behang, sleetse vloerbedekking en een eeuwige symfonie van druppels en lekkages, maar er hangt een warme, knusse sfeer. En er zijn altijd veel mensen. Ik kan me voorstellen dat ik me daar veilig zou voelen.

Jools vertelt dat Cara gaat rondreizen door Zuidoost-Azië en Australië.

Mijn maag maakt een raar sprongetje als mijn blik naar mijn slaapkamerraam flitst. Intuïtief zoek ik naar lucht, een ontsnappingsroute.

Ik haal een paar keer adem om rustig te worden en kijk dan weer naar mijn telefoon. ‘Meen je dat?’

‘Ja! Neem die baan bij dat succesvolle bureau aan en trek bij me in.’

‘Maar ik denk dat ik in Londen ook geen planner wil zijn.’

‘Nou, word dan copywriter. Misschien moet je onderaan de ladder beginnen, maar kijk eens naar alle ervaring die je in die wereld hebt opgedaan.’

En naar je portfolio, denk ik aarzelend. Advertenties die ik in mijn vrije tijd heb uitgewerkt, kopij die ik heb geschreven wanneer het team in de knel kwam, ruwe concepten die ik voor de lol samen met ontwerpers heb bedacht.

‘Daarnaast weet je wie er nog meer in Londen woont...’ zegt Jools veelbetekenend.

‘Wie dan?’ vraag ik onschuldig, al fluisteren mijn hersenen: *Max*.

‘Max.’

‘Máx?’ zegt mijn zus een paar minuten later als ik beneden zit te ontbijten. Haar ogen worden zo groot als die van een hert dat naar de lichtstraal van een zaklantaarn staart.

Tash is niet meer zo’n Max-fan sinds hij mijn hart heeft gebroken.

‘Ik weet het, ik weet het. Maar gisteravond was hij echt heel aardig. Hij leek het fijn te vinden me te zien.’

‘Wat deed hij in Shoreley?’

‘Hij was op doorreis. Iets met zijn werk,’ antwoord ik. Ik vertel haar bewust niet over zijn bekentenis dat hij eventjes terugging in de tijd.

Tash geeft me een kop koffie. Terwijl ik aan de smetteloze ontbijtbar in haar keuken Coco Pops naar binnen schuif, bereidt zij zich voor op een fitnessstraining. Ze is van top tot teen gekleed in *Sweaty Betty* en heeft een reusachtige waterfles in haar hand.

Ik ben twee jaar geleden bij Tash en haar man Simon ingetrokken. Het was onderdeel van een groter plan – aanvankelijk meer het hare dan het mijne – om mij te helpen geld te sparen om uiteindelijk zelf iets te kunnen kopen. Toevallig vind ik het vreselijk om alleen te wonen en hunkerde ik na de breuk met mijn ex naar gezelschap, dus dat kwam allemaal heel goed uit.

Voor Tash en Simon is het niet zo’n opoffering als het lijkt. Hun verbouwde boerderij heeft zes slaapkamers en twee heuse vleugels, en daarnaast ben ik hun inwonende officiële kinderoppas. Het huis ligt zo’n vijftien kilometer van de kust en wordt enkel omringd door uitgestrekte

akkers, zonder directe burenen. Soms vind ik het hier griezelig stil en heb ik hevig behoefte aan de onrust van golven die op de kust beuken, of aan de drukte van enthousiaste toeristen die over de kinderkopjes van Shoreley zwerven.

‘Jools vindt dat ik naar Londen moet verhuizen,’ zeg ik met mijn mond vol Coco Pops, terwijl Tash ongeduldig heen en weer wiebelt. ‘Er komt bij haar in huis een kamer vrij.’

De rimpel op Tash’ voorhoofd wordt dieper en ze houdt op met wiebelen. ‘Luce, je kunt niet zomaar je koffers pakken omdat je toevallig Max bent tegengekomen...’

‘Dat heeft er niets mee te maken,’ zeg ik. Dat is ook echt zo. Goed, mijn horoscoop voorspelde gisteren dat ik mijn soulmate zou tegenkomen, en het lijkt een belachelijke gedachte dat dat iemand anders dan Max zou kunnen zijn. Maar de app voorspelde ook dat ik op het punt stond een ander carrièrepad in te slaan. Er is een kamer vrij bij Jools, en ik ben benaderd door die recruiter van dat reclamebureau. Misschien wijzen alle tekenen wel in de richting van Londen.

‘Ik heb een beter idee,’ zegt Tash.

‘Wat dan?’ vraag ik achterdochtig, want eerlijk is eerlijk, ik voer dit gesprek met iemand die het leuk vindt om vóór haar ontbijt te fitnessen.

‘Waarom benut je de gelegenheid niet om te gaan schrijven? Daar heb je altijd van gedroomd.’

‘Ja, daar dacht ik juist aan. Ik wil proberen of ik bij een reclamebureau als copywriter aan de slag kan.’

‘Nee, ik bedoel...’ Tash aarzelt, en dan glimlacht ze. ‘Kijk eens wat ik gisteren bij de delicatessenwinkel zag.’ Ze buigt zich over de fruitschaal heen en trekt er een brochure onder vandaan.

SCHRIJF DIE ROMAN! ALLE NIVEAUS WELKOM.

WEKELIJKSE WORKSHOPS. £5 PER SESSIE.

GEGEVEN DOOR AUTEUR WIENS WERK IS UITGEGEVEN:

RYAN CARWELL

Ik kijk naar haar op. ‘Een roman schrijven?’

Ze reikt over de ontbijtbar heen en pakt mijn hand. ‘Luce, vlak voordat

je op reis ging, las je me een stukje van je schrijfwerk voor. Dat korte verhaal maakte een diepe indruk op me. Ik meen het. Sindsdien denk ik dat je iets met je schrijftalent moet doen. Misschien is dit je kans. Om weer iets te gaan doen waar je echt van houdt. Je zei toch dat je een idee voor een roman had?’

Ik slik. In veel opzichten heeft ze gelijk: ik houd inderdaad vooral van het schrijven van fictie. Zelf denk ik dat de liefde is ontstaan toen ik als kind alles las wat ik te pakken kon krijgen. In onzekere tijden, als ik even aan mijn omgeving wilde ontsnappen of ergens volledig in wilde opgaan, zocht ik altijd mijn toevlucht in boeken. Toen mijn vader werkloos werd, bijvoorbeeld, of na al die inbraken in onze straat, of toen onze geliefde oma uiteindelijk aan maagkanker overleed. En de boeken waarin ik troost zocht, waren bijna allemaal liefdesverhalen. Dat genre was altijd wel te vinden in het huis van mijn ouders, die onverbeterlijk romantische zielen zijn. En dus dompelde ik me tijdens vakanties en in weekends onder in *Woeste hoogten*, *Trots en vooroordeel*, *Anna Karenina* en *Dokter Zjivago*. Op dagen dat ik naar school moest, las ik ’s avonds stiekem met een zaklantaarn onder de dekens. De verhalen waren natuurlijk niet altijd vrolijk en de liefde overwon niet altijd alles, maar ik was dol op wat ze met elkaar gemeen hadden: de centrale plaats van de liefde, die universele, allesomvattende emotie met de macht om ons compleet te maken of te gronde te richten.

Toen ik ouder werd – en dan vooral op momenten van teleurstelling, intens verdriet of na traumatische ervaringen – veranderde mijn passie voor lezen in de wens om te schrijven. Ik wilde onderzoeken of ik anderen het gevoel kon geven dat ikzelf tijdens het lezen had: tot tranen toe bewogen, geïnspireerd, getroost.

Daarom begon ik het soort fictie te schrijven dat ik het beste begreep: verhalen waarin de liefde centraal stond. Op de universiteit ging ik bij een groep die zich bezighield met creatief schrijven, deed ik mee aan wedstrijden en verschenen er zelfs een paar van mijn korte verhalen in een studentenblad. Schrijven werd mijn vorm van zelfexpressie, een poging om het leven beter te begrijpen. Zelfs toen ik met mijn studie Engelse letterkunde stopte, zei ik tegen iedereen dat het met mij wel goed zou komen, want ik ging een wereldreis maken en zou ondertussen schrijven

worden. Op dat moment had ik inderdaad een idee voor een roman. Ik had een uitgangspunt, personages en een ruwe opzet van de hoofdstukken, en ik had al een half aantekenboek volgeschreven.

Maar toen kwam Australië, waarna ik helemaal niets meer van de wereld begreep. Ik wilde mijn gevoelens niet meer op papier zetten. Ik klapte gewoon dicht. In die tijd moest ik al bijna overgeven als ik naar mijn woorden op de pagina keek.

Sinds die tijd heb ik niet meer naar die roman omgekeken.

De ogen van mijn zus stralen van alle mogelijkheden die ze ziet. 'Dat was toch je plan toen je met je studie stopte? Je wilde toch een roman schrijven? Maar toen je terugkwam van je reis...' Ze maakt haar zin niet af, en ik weet wat ze had willen zeggen: bij mijn thuiskomst was ik veranderd.

'Ik heb geld nodig,' zeg ik. 'Ik kan toch niet zomaar stoppen met werken?'

'Ga parttime werken tot je dat boek hebt geschreven. De kosten van je levensonderhoud zijn hier veel lager. Je zou jezelf met losse baantjes kunnen bedruipen.'

Ik moet toegeven dat het heel betaalbaar is om in Shoreley te wonen. De schandalig hoge huurprijs van één kamer in Jools' huis heeft me al lichte hartkloppingen bezorgd.

'Nu ik dat zeg...' Tash knippert met haar ogen, alsof haar opeens iets te binnen schiet. 'Ivan zoekt iemand die hem in de winkel kan helpen.'

Ik staar haar wezenloos aan. 'Wie is Ivan? Welke winkel?'

'Je kent hem wel. De vader van Luke.'

'Ik weet niet wie Luke is, en ik ken zijn vader ook niet.' Dat doet Tash vaak: ze noemt namen van kinderen en ouders die ze van de school van mijn neefje Dylan kent. De meesten ken ik niet, niet van gezicht en niet van naam.

'Luke zit bij Dylan in de klas. Zijn vader heeft die cadeauwinkel in het centrum. Pebbles & Paper.'

'Die winkel waar ze kaarsen van dertig pond verkopen?'

Tash glimlacht. 'Schei uit. Jij gelooft in tekenen van het universum, of zoiets. Ik neem deze brochure mee, Ivan zoekt iemand die hem kan helpen in zijn winkel... Dit is een kans! Een kans om je roman af te maken en te doen waar je altijd van hebt gedroomd.'